

Единственото, което възбужда човека, е смъртта.

Костантинос Марицас е роден на 29 септември 1957г. Висшето си образование завършва в Атинската политехника „Мецовио“ през 1982 г. със специалност електротехника. От 1984г. до днес работи като инженер на свободна практика. Автор е на редица инженерни книги. Последната му творба е философска и беше издадена в Гърция, а наскоро излезе и в България. Казва се: “Цивилизация и естествен подбор”.

Едно интервю на Калоян Методиев.

- Кой е Константинос Марицас?

- Роден съм в София. Баща ми беше политемигрант, член на гръцката комунистическа партия. Мога да кажа, че в България имаше двама души, които имаха висше образование и тук, и в Гърция – Каридополус и баща ми. Той работеше в БАН. Участваше в написването на българо-гръцкия речник. Написа и дисертация за кипърския въпрос, която за съжаление не беше съгласна с вижданията на партията тогава и не можа да я защити. Сега съм я издал с помоща на БАН в Гърция. Майка ми беше българка. Дъщеря на фабрикант и също беше немилана-недрага. И тя има 2 висши образования – българска и руска литература.

- Баща ви как се е озовал в България?

- През 1949 идва тук, когато комунистите загубват Гражданската война в Гърция. По време на хунтата му взеха гражданството, защото беше комунист не само по партийна линия, а и в душата. Това е негово изказване: “Аз съм революционер в революцията”. През 1972 г. го изгониха от България. Заминахме за Австрия. Тя беше единствената държава, която приемаше без визи. После се върнахме в Гърция. Тогава му предложиха да говори против България. Въпреки че той тук беше прекарал много неща, просто не използва това за финансови облаги. Каза “Аз няма да говоря против България. Мога да си имам разлики, противоречия с комунистическата партия на България, но това не значи, че ще го използвам за нискостоящи цели”.

- Вие кога се върнахте в България?

- 1995 се върнах. Тук си имам роднини, приятели. Бих казъл, че се върнах 50 на 50 по професионални и емоционални причини.

- Как гледате на политиката?

- Много отрицателно. Когато влязох в Гърция в университета, Младежката комунистическа партия искаше да ме привлече в редиците си. И ме питаха тогава какво е в България. И аз им казах истината. И естествено не ме записаха в партията. През 1976г. беше богохулство да кажеш, че в една комунистическа държава нещата не са както се вижда отвън. Имам политически убеждения, но никога не съм се записвал в една партия. Просто не мога да бъда редови член. Винаги си имам свое мнение, както баща ми си

имаше свое мнение. В Гърция има две династии – Караманлис и Папандреу. Това е едно доказателство, че IQ-то на гърците е по-високо от това на Америка и на другите страни, защото имаме само две семейства, които дават глупаци за премиери. Няма глупаци вече; за да станеш политик трябва да си или глупак, или ненадежден. В Гърция, ако качествен човек го поканим за премиер, ще откаже. Просто Нова Демокрация се молеше на Караманлис и насила го сложиха премиер. Насила сложиха Папандреу за Председател на ПАСОК. Има две семейства, които доставят глупаци за премиери. Америка има сто семейства. Сега може бащата и синът Буш да са глупаци без конкуренция. В Гърция са останали само 2 семейства и сега едно 3-то - Мицотакис. Това е едно доказателство, че в Гърция са много умни.

- Защо Гърция е един от най-големите защитници на идеята Турция да стане член на ЕС?

- Не мога да отговоря политически, но мога да го кажа с една много хубава българска историйка. В училище трябвало да напишат текст. Иванчо нямал какво да пише и гледал през прозореца. Навън зима. Едно врабче стои на дървото, зъзне, пада в снега и вече умира от студ. В това време минава една крава и го насира. И естествено вътре в топлото лайненце врабчето се съживява и започва да чурулика. Чува го една котка хваща го и го изяжда. И пише Иванчо, че не този, който ви насира, ви иска лошото, а този, който ви вади от лайното не ви мисли доброто. В смисъл, че винаги има една задна мисъл. Имам чувството, че Гърция иска Турция в Европа, за да си реши някои междуособни проблеми.

- Българската политика в момента?

- България минава в 2000 година това, което другите са минали в 1500-та, 1800-та. И в Америка е било същото, когато там са ходили по степите и са избивали индианците. България дължи много на мафията. Може би на Илия Павлов. Защото мафията е единственият механизъм, който може да създаде капитала. Един работник не може да създаде капитал, за да построи фабрика. Капитал се събира само насилствено. В Англия стана така. Промислената революция, когато работеха по 20 часа хората. Те го минаха по-тежко този период. 1800-та година нямаше тази гласност, нали сега влизаш в интернет и знаеш какво става във всяка точка на света. Мафията събра капитал и сега вече второто – третото поколение са си много честни и почтенни бизнесмени. България трябва да направи една статуя на непознатия мафиот. Рокфелер как стана, нали? Във всяка автобиография има една черна точка, това което казва Онасис – как се е спечелил първият милион? Това никой не го казва. Оттам нататък е лесно. В Гърция всички големи бизнесмени, които се чуват сега – Онасис, Лацис, Кокалис – не искам да излиза нищо лично, но в тази суматоха при хунтата са взели нещо. Естествено неработейки. За мен организираната престъпност е божи дар за едно общество.

- Защо?

- Мен лично ме е страх от хаотичната престъпност. От копелето, което ще

иска да открадне 100 лева или да открадне една кола, да се разходи и да я остави някъде. Организираната престъпност има точна цел. Един човек, да кажем Кюлев, няма да убие мене. Второ никой не може да осъди един човек, когато той има един или половин милиард евро. А организираната престъпност е тази, която раздава правосъдие. Защото официалното раздаване на правосъдие може да си протече 50 години. Организираната престъпност държи морала на обществото. В Гърция ако попитате, терористичната организация “17 ноември” беше премного популярна, като наказваше там, където не можеше да накаже правосъдието и всички хора, които боравеха с пари, се страхуваха да не влязат в техния списък. Едно общество, ако няма организирана престъпност, ще стане хаотично. Тя поема институциите на държавата – съд, прокуратура – много по-евтино, много по-бързо, много по-ефикасно и бих казъл много по-честно. Защото всеки прокурор може да се подкупи, но не може да подкупиш кандидат-мафиота. Не се подкупва – направо те убива. Илия Павлов се жертва за България. Завъртя една страшна икономика, завъртя една страшна фирма. Бих казъл на нивото на Левски, без да съм богохулник. Но човекът жертва живота си, за да завърти един капитал и да работят няколко хиляди души. Кюлев създаде цяла институция – банки, истории.

- Идват ли след тях нови?

- Това спира по едно време. Мафията не може да бъде вечна, защото наследниците на тези хора са почтени бизнесмени. Когато аз наследя един завод, аз съм вече законен наследник на завода.

- Като човек с леви убеждения има ли според вас морал в бизнеса?

- Има. Ако аз направя една неморална постъпка, единствената защита на останалите е тази постъпка да се разпространи. Така казват “далеч от византийците”. Ако имаш лошо име, си затваряш бизнеса. Не може да си неморален. Сега естествено бизнесът си има свои морали. Незнам, аз не играя карти, но когато един картоиграч загуби нещо, това се казва загуба на чест. И си викаш как един, който краде на карти, после може да ти даде дължимото. Градиш фирмата на някакви закони, когато прекалиш, самозамайваш се, както казва Смирненски в “Приказка за стълбата”, когато искаш да се изкачиш повече, идва организираната престъпност и те наказва. И това е назидание за следващия. Следващият, който ще вземе мястото на Илия Павлов, естествено ще знае, че стига например до 5-тото стъпало и по-нататък няма. Това е законът.

- Защо в Гърция повече хора живеят в Атина, отколкото в останалата част от страната?

- Имаше много правителства, които развиха Атина и тя стана център на решенията. Всички селяни си продаваха имотите, за да дойдат в Атина да работят каквото и да е. И сега същите тези селяни отиват да си купуват пак имотите. Това беше казъл Манос Хадзидакис, че селяните дойдоха в Атина, развалиха Атина, и сега се връщат и развалят и провинцията. Надявам се това да не стане в България и София да стане 5 милиона.

- Последната ви книга “Цивилизация и естествен подбор”?

- Тя разказва точно за това – какво е цивилизация. Всички говорим, че сме цивилизовани хора, но никой не казва какво е цивилизация. Искан да направя точни определения на някои неща като религия, война, любов, фантазия, изкуство, език. Ето тази нишка се разви от една мисъл, която определя какво е цивилизация. Писях я в продължение на 10 години като хоби. Стана като лавина - от цивилизацията излезе религията, от религията изкуството, оттам фантазията и т.н.

- Любовта?

- Любовта с една дума е алтернативата на насилието. В смисъл възбудата на мъжа не произлиза от жената, а от победата върху другия мъж. Както при животните – мъжките се бият и победителят е този, който опложда женската. Оплождането е вече задължение, а не удоволствие. Понеже в нашата епоха тази борба между мъжете вече я няма, някакси трябва жената да покаже на един мъж, че той е победител. Помоему любовта е тази алтернатива на насилието, че побеждаваш един мъж, за да оплодиш една жена. Това е моята теория. Иначе няма смисъл човек да прави любов. Животните виждат смъртта. Те се бият помежду си, а ние като цивилизовани не се бием помежду си. Този междумъжки бой е станал любов между мъж и жена.

- Изкуството?

- Изкуството е това, което правят мъжете, за да привлекат жените. Жените са критерий на изкуството. Критици на изкуството. И ако погледнеш в историята за десет имена, да кажем на писатели, художници, деветте ще бъдат мъжки имена. Няма да бъдат 5 и 5. Мъжете правят изкуство с цел да привлекат женския интерес. Иначе няма смисъл от него. Това е едно строго инженерно определение, а не хуманитарно с термини, които са неопределени и малко мъгливи. Друго е работния панталон, друго костюмът. Костюмът е изкуство. Анцунгът не привлича една жена.

- Ролята на жената в съвременното общество според вас?

- Това, което определям и съм 100% сигурен е, че жената в съвременното общество трябва да играе ролята на победения мъж. Аз като мъж трябва да се чувствам победител- герой. Целта на жената е да предостави на мъжа илюзията, че е победител или в семейството, или в работата, или във връзката – навсякъде.

- Способна ли е жената да го направи?

- Способна е, но е нещастна. Че може човек да направи нещо, не значи, че му носи щастие. Нещастна е и затова много жени имат невероятни проблеми, защото не играят ролята на една жена, а на едно същество, което е отрицателното на другото. Една жена, която е шефка в една фирма, е може би най-нещастното същество. Защото тя се е превърнала в мъж победител. Тя вече е мъж. Жената е победител по рождение. Мъжът е този, който трябва да се докаже. Жената си е жена – природоизбрана бих казал. Тя няма за

какво да се бори. Мъжът е този, който се бори. Когато една жена се бори, тя вече става мъж.

- Как гледате на религията?

- Уважавам хората, които вярват. Религията не казва нищо лошо. Сега ще кажеш, че най-големите престъпления са станали в името на Христос. Той не е виновен, а църквата. Четох, това не е мое мнение, че най-големия мениджър бил Христос, който има фирма 2000 години с филиали в 125 страни на света. Не мога да кажа, че съм против. Не съм за, не съм и против. Когато религията ти казва "Обичай другия" не ти казва нищо лошо. Просто съм неутрален, но уважавам вярата на всеки един човек. Ако той вярва в моята смърт, естествено ще се съпротивя.

- В света като цяло какво е мястото на човека?

- Това го е казал и Дарвин, когато един вид завладее областта в която живее, започват феномени на самоизяждане. В момент, когато човечеството е завладяло целия свят, трябва да стават войни. По моему войната и тероризма са най-еротичната изява на обществото. Винаги след една война има, както казват американците baby boom, в смисъл раждаемостта се повишава. Защото видейки смъртта, единствената защита е да почнат да раждат. Затова може да кажем и филми като Рамбо например, там го изкормват, режат му главата, вадят му очите, тези филми затова са толкова популярни – това са еротични филми. Циганките затова раждат по десет деца, защото постоянно виждат смъртта. Една цивилизована жена прави едно, две деца, защото не вижда смъртта. Тероризмът, войната е един процес, който подновява поколенията. Единственото, което възбужда човека, е смъртта.

- Тоест войните сега по света нещо положително ли са?

- Да. Положително от гледна точка на природата. Така става в природата. Естествено не искам аз да умра. Аз няма да сложа бомби около себе си и да избухна, но това е предвидено от природата, че някой трябва да го направи. Чиста физика. Както имаме 5% рак, ако попадне на мен няма да съм щастлив, но това е един процент, който е неизбежен. Войните са неизбежни. Това е вторият закон на термодинамиката. Увеличава се ентропията. За да намали ентропията, всеки жив организъм трябва всеки ден да консумира по нещо. Ако видим и Съединените щати, като един жив организъм, за да могат и те да оживеят и да са организирани, трябва всеки ден да "изяждат" по една държава. Америка леко-леко се разпада, тази военна организация е точно механизъм, по който ентропията намалява и държавата се запазва в ущърб на другата държава, която се разпада, имайки предвид един Ирак или Иран. Да кажем вместо да се разпадне Калифорния, може да се разпадне Иран. Това си е чист физически феномен, който не може да се преодолее. Както се разпадна Съветският съюз, така ще се разпадне и САЩ, защото ентропията не може да спре. Ще се разпадне и Америка. Сега дали ще е след 5г. или след 50 един Господ знае. И САЩ трябва да яде, да консумира други държави, за да преодолее проблема с този закон на термодинамиката.

- Имате ли любим автор?

- Джек Лондон ми е любим автор. Даже цитирам много от него. От “Морският вълк”. Казандакис ми е любим автор. “Зорбас” е невероятна книга.

- А какви книги четете?

- Десет години вече чета само философия. Почнах от Дарвин, от Хераклит, от Сократ, но гледам да чета извора, а не какво е казал Платон или Сократ, а гледам да чета директно текста на автора. Дезмонд Морис, който много нашумя. Кант, Юнг, Фройд – всички тези. Вече 10 години съм роб на книгата. Преди четях много художествена литература. Повече гръцки и български писатели – Вазов, Смирненски. Сега чета философия и си дописвам книгата. Почти съм я удвоил.